

barva na dlaneh: Vesna Bukovec

Zakaj delam to, kar delam?

Ida Hiršenfelder

Za predstavitev dela umetnice **Vesne Bukovec** se nismo odločili zgolj zaradi kakovosti njenega dela, temveč tudi zaradi zelo specifičnih vsebinskih usmeritev, ki nagovarjajo splošno občinstvo k boljšemu razumevanju sodobne umetnosti. Tako kot številni mladi umetniki se je po končanem študiju na ljubljanski likovni akademiji (2002) nekaj let ukvarjala z vprašanjem vloge umetniškega dela v družbi. Razočarana nad splošnim nerazumevanjem in odklonilnim odnosom »laikov« do sodobne umetnosti, se je najprej posvetila razlagi teh konceptov svoji neposredni okolici.

Eden rezultatov njenega dela je bilo zgovorno in izjemno prikupno dokumentarno videodelo *Predavanje (Sodobna umetnost za starše)*, v katerem staršem razlaga, kaj pravzaprav v življenju počne. Videodelo je podkrepila s fotografijami in komentarji iz splošnih pregledov sodobne likovne umetnosti, ki sta jih izbrala starša. S tem delom je poskušala preveriti tudi za zgodovino umetnosti prelomno idejo Josepha Beuysa, da je vsak človek umetnik, in prišla do spoznanja, da vsako vizualno odločitev spremlja sistem vizualnih preferenc, ki jih ima določeni posameznik. Poleg samostojnega delovanja je Vesna Bukovec tudi del skupine *Kolektiva*, ki jo sestavljata še **Lada Cerar** in **Metka Zupanič**. Prednost skupinskega dela vidi predvsem v možnostih refleksije in dialoškega ustvarjanja projektov, kar omogoča ustvarjanje obširnejših projektov. V zadnjih letih so članice Kolektive razvijale predvsem kontinuirani projekt *Posebni prostor v mestu*, ki je bil kot študija primera uvrščen tudi v spletni portal *LabforCulture.org*. Leta 2005 sta kustosa Igor Zabel in Igor Španjol njeno delo – kot tudi dela Kolektive – uvrstila v študijsko razstavo *Teritoriji, identitete, mreže, Slovenska umetnost 1995–2005* v Moderni galeriji. Med drugim je bila Bukovec dvakrat objavljena na Mednarodni grafični bienale v Ljubljani, prav tako dvakrat pa je svoje delo predstavila v graškem Kunsthausu.

S pojavom meščanske umetnosti, ki naj ne bi več služila natančno določenim ciljem, se govoru o umetnosti nenehno vsiljuje zahteva po upravičevanju umetniškega početja. Tudi Vesna Bukovec si je v začetku pogosto zastavljala to vprašanje in našla odličen odgovor pri Andyju Warholu, ki je na to vprašanje odgovoril popolnoma da-daistično, s ponavljanjem vprašanja: »Ne vem. Zakaj to delam?«. Bukovec je s številnimi prizori iz filmov in umetnosti montirala videodelo, ki govori o razvoju vizualne umetnosti in pritrjuje Warholu, da umetnik ne potrebuje razloga za to, da bi bilo njeno ali njegovo delo

Vesna Bukovec (1977) je pred študijem kiparstva na ljubljanski likovni akademiji, ki ga je končala leta 2002 pri profesorju Jožetu Baršiju, študirala filozofijo in sociologijo na filozofski fakulteti, kar je vplivalo na njeno zanimanje za spoznavno teorijo, razumevanje vizualnega jezika in raziskovanje vpliva množičnih medijev na posameznika. Svoj teoretski razmislek je nato poglobila z magisterijem na ALUO Ljubljana, ki ga je zaključila leta 2006 pri Marjetici Potrč.

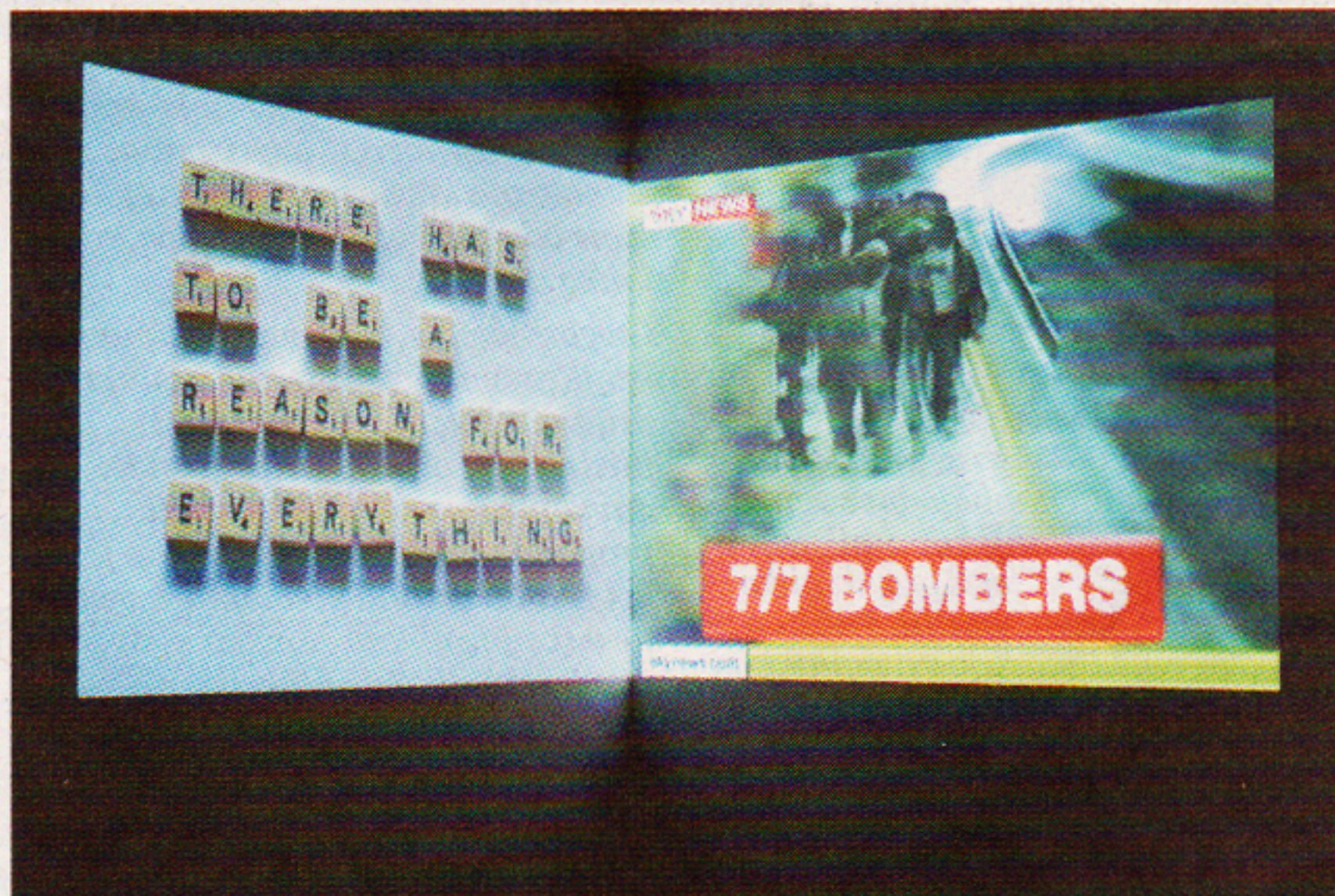

fotografija Dejan Habicht

legitimno. Tega pa ne smemo razumeti, kot da se umetnica izogiba družbeni odgovornosti, temveč ravno nasprotno. Ko je Bukovec razčistila s tem temeljnim vprašanjem, ki je bil nujna postaja pri iskanju umetniškega izraza, se je lahko svobodno posvetila raziskovanju osrednje teme svojega dela: vpliv medijskega okolja na mentalno zaznavo posameznikov in vloga potrošniške ideologije v medijskem okolju.

V njenem delu je vseprisotna kritična ostrina, s katero secira medijske nesmisle, čeprav svojega dela ne razume kot delo aktivistke, temveč se zaveda neizbežnih omejitev, ki jih pri družbeni kritiki ponuja polje umetnosti. Za večino videodel skrbno poišče televizijske izseke in jih tematsko mon-

tira v zgodbe, ki razkrivajo licemerstvo sodobne družbe. Avtorica si za posamezno delo načeloma izbere ne le podobne prizore, ampak tudi isti žanr televizijskega programa. V delu *Pomembna novica* (2003) je sestavila kratke premore, ko se napovedovalca informativne oddaje 24ur pomenljivo spogledujeta, ne da bi govorila. S tem je izrazila puhlost dnevnih novic, ki zapolnjujejo naš vsakdan, a jih vsakič sproti pozabimo. V videu *Neskončna igra* (2006) pa se je avtorica osredotočila na izseke krasotic, ki reklamirajo kozmetične izdelke. Zastavljalo se ji je vprašanje o psihološki igri med spoloma: ali so te podobe namenjene ženskim željam ali moškim fantazijam?

fotografija Dejan Habicht

Videodela Vesne Bukovec zaznamuje televizijski medij, v katerem prepoznava ideologije današnjega časa. Na sliki je posnetek dvokanalnega videodela *Please Wake Up Every Morning/Prosim, zbudi se vsako jutro*, s katerim je bila letos nominirana za Nagrado skupine OHO. Umetnica se tudi sicer največ ukvarja z videom, čeprav svoje delo razume nekoliko širše, saj video pogosto spremljajo fotografski materiali in teksti, pri čemer je ne zanimajo videoinstalacije v smislu estetike postavitve. Z dodatnimi materiali želi predvsem poudariti rdečo nit svoje družbenokritične pripovedi.